

El túnel, 1

“**E**l túnel valencià” és el títol genèric d’un conjunt d’entrevistes que vaig seguint per VilaWeb, beneïda siga la Vilaxarxa, o la xarxa de la vila. Quan arriba el meu torn, el periodista em pregunta, inevitablement, que com s’explica que Partit Popular, “rodejat de problemes judicials i amb una gestió més que discutible, no només no experimente cap desgast electoral sinó que les enquestes li auguren una millora en els seus resultats?” La pregunta del milió, la que ens fan sempre. Doncs, en primer lloc, segurament, la societat valenciana no era allò que havíem imaginat fa 20 o 25 anys...: republicana, liberal, d’esquerres. En segon lloc, la dreta en el govern ha estat més intel·ligent del que pensàvem. S’han dedicat a projectar una imatge de país basada en aparences externes, en eslògans senzills i a buscar sempre un enemic de fora, siga el govern de Zapatero o els catalans, o els dos alhora, i els ha anat bé: els enemics són fora i nosaltres som magnífics. I a més, hi ha els grans esdeveniments... coses que donen una espècie de satisfacció superficial a un sector de la població que no s’ha acostumat a reflexionar, o no se’ls ha donat la possibilitat d’acostumar-s’hi. Hi ha un decalatge entre la realitat i la percepció de la gent. Tenim indicadors pèssims en deute, en renda, en sanitat, en educació, però això no arriba a la gent... Dic això, coses sabudes, i l’entrevistador pregunta: “Alguna responsabilitat deuen tindre els partits d’esquerres en tot això, no?” La meua resposta també és previsible, i cansada: l’esquerra majoritària, el PSOE, no ha sabut presentar una visió de país alternativa i atractiva. Van governar durant molts anys, i van deixar el país desarmat. Van desmuntar (primer juntament amb la UCD i després amb el PP) el projecte de país alternatiu al de la dreta de sempre, que era el projecte del nacionalisme valencià dels anys 60 i 70. Ho van desmuntar. Els socialistes no tenen una visió de país, i la poca gent que en tenia, la que procedia de l’an-

Joan Francesc Mira

tic PSPV, està absolutament desactivada o se n’han anat a casa incapaços de suportar tanta mediocritat, i han passat a primera línia els pitjors, els que tenen la política com a *modus vivendi*, els que saben de baralles internes però no

són capaços de projectar una altra visió de país perquè no la tenen. Prova d’això és ara una cosa tan absurda com l’exaltació de l’AVE a Madrid...

L’altra pregunta és si “en el país hi ha gent que tinga eixa visió alternativa que reclames?” Sí, molta gent, conteste, però només arriben fins on poden perquè se’ls ha privat de mitjans. No disposen d’una televisió, ni d’una ràdio, no tenen una premsa favorable. La poca premsa que no és pro-PP no projecta un model alternatiu al bipartidisme espanyol. Hi ha Escola Valenciana que mobilitza moltíssims milers de persones. Hi ha més coses, hi ha una minoria molt activa... Però els partits que podrien presentar una alternativa, parle del Bloc, de Compromís, no tenen com arribar a la gent. “I això com se soluciona?”, em pregunten. Ah, que dic jo: jo no tinc cap bola màgica. Sé què faig jo, què intente. Jo continue sent militant actiu d’una manera de fer política valencianista, nacional i més o menys d’esquerres, que és el Bloc. A pesar del bloqueig continu –des de la dreta a l’esquerra majoritària– a allò que políticament i ideològicament representa eixe model alternatiu de país. Perquè sense un model diferent de país no hi ha res a fer. “La veu dels intel·lectuals tampoc es pot dir que ressona amb força...”, diu l’entrevistador. Certíssim, dic jo: una gran part del sector universitari, cultural, intel·lectual, ha deixat de fer política. Quan arriben les eleccions algun (fins i tot molt *nacionalista*) es fa la foto amb el PSOE, i ja està. Hi ha una responsabilitat gran dels intel·lectuals progressistes que s’han desentès de la política. “Què haurien de fer?”, em pregunten. Què haurien de fer?... Per exemple, participar en l’acció política i donar suport a forces pròpies que sí que tenen un model de país. Continuarà.

“La veu dels intel·lectuals tampoc es pot dir que ressona amb força...”, diu l’entrevistador. Certíssim, dic jo: una gran part del sector universitari, cultural, intel·lectual, ha deixat de fer política. Quan arriben les eleccions algun (fins i tot molt ‘nacionalista’) es fa la foto amb el PSOE, i ja està”